Als het fietsenhok kon praten…

Als het fietsenhok kon praten…

Gitta van der Meij

Schrijver: Gitta van der Meij
Coverontwerp: Dennis en Gitta van der Meij
ISBN: 9789402134216
© Gitta van der Meij

Donderdag 5 februari

Ik zit op Facebook en mijn man Dick zegt dat ik me in moet schrijven bij een besloten groep die kindertraktaties maakt. Mijn eigen bedrijf “Jarig Jetje” maakt kindertraktaties en het zou leuk zijn om op deze manier mensen te helpen en klanten te werven. Als ik kindertraktaties intyp in de balk krijg ik heel veel hits en ik vraag hem welke hij bedoelt. Hij heeft “kinder traktaties” los geschreven en ik aan elkaar. Als ik er een spatie tussen zet, hou ik er nog maar een over. Ik bekijk hun pagina voor zover dat mogelijk is en zie dat ik geen reclame mag maken. Maar nuttige tips zijn natuurlijk altijd te vinden en die kunnen ze van mij natuurlijk ook krijgen. Ik stuur een vriendschapsverzoek, sluit Facebook af en ga eten koken. Na het eten lopen we nog even een blokje om en als we terug zijn, gaat Dick op de bank tv kijken en ik start Facebook nog even op. Ik krijg een vriendschapsverzoek van Kim van Duin en voor ik er erg in heb, heb ik die geaccepteerd. Mijn eerste gedachte is dat er iets niet klopt omdat ik een berichtje moet krijgen dat ík geaccepteerd ben en niet iemand die ik moet accepteren. Maar ik ben zo snel dat ik er nu niks meer aan doen kan. Ach wie weet hoe gezellig deze dame is.

Ik kijk even verder op Facebook en vijf minuten later komt er een berichtje van Kim met de vraag of ik Gitta ben die vroeger in de Ridderstraat heeft gewoond en op de Petrusschool heeft gezeten. Shit, wie is die Kim van Duin? Ik kijk op haar profielpagina en zie dat ik haar helemaal niet ken. Tja, zij mij blijkbaar wel, dus ik antwoord dat ik dat inderdaad ben, maar geen idee heb wie zij is.
Ze moet wel lachen en zegt dat we samen in de zesde klas hebben gezeten op de lagere school. Of ik nog mensen ken die

vroeger bij ons in de klas zaten, want ze wil een reünie organiseren.
“Jeetje Kim, dat is 41 jaar geleden, wat denk je zelf”, maar natuurlijk weet ik nog wat namen en die geef ik haar door.
Nee, zegt ze, die zijn van een jaar eerder. Nu weet ik welke klas ik moet hebben. Ik ben in de vierde klas op de Petrusschool gekomen. Mijn vorige school liep heel erg achter bij deze, maar omdat de juf ziek werd en er toen veel invallers kwamen ben ik toch overgegaan naar de vijfde. In de vijfde moest ik echter wel blijven zitten omdat ik te veel achter liep en toen kwam ik in deze groep terecht.

Tja Kim, dan komen bij mij zo alleen Fred Voorhuis en Matthijs Dekker tevoorschijn. Ik realiseer me dat ik met de namen van de meisjes veel meer moeite heb. Kim antwoordt dat ze Matthijs een vriendschapsverzoek gestuurd heeft, maar dat hij niet gereageerd heeft. Ik vertel haar dat Matthijs mijn eerste vriendje is geweest en dat ik het ook wel eens zal proberen. Ondertussen voegt Kim me toe aan de besloten groep van de reünie en daar is een levendige discussie aan de gang. Voor ik het weet staat de melding: “Gitta is gevonden” op de chat en ik reageer meteen dat ik inderdaad gevonden ben en dat ik het leuk vind dat ik iedereen op deze manier kan spreken.

Er wordt gevraagd of ik mee help zoeken en ik zeg dat ik bij schoolbank sta ingeschreven, maar dat ik daar al jaren niet meer gekeken heb. Maar natuurlijk ga ik mijn best doen. Ik vind dit leuk en het begint te borrelen in mijn buik. Ik stuur meteen de dames die al bij de groep horen een vriendschapsverzoek, zodat we elkaar kunnen blijven volgen. Tegen elf uur ga ik moe, maar met een vrolijk gevoel naar bed.

Vrijdag 6 februari

De volgende ochtend is als een gewone ochtend, tegen acht uur opstaan, ontbijten, computer aan om te zien of er nog bestellingen zijn, de betalingen controleren om te kijken of er nog wat verstuurd kan worden en natuurlijk even neuzen op Facebook.
Het blijkt dat Matthijs mijn verzoek heeft geaccepteerd. Dat is leuk. Ik stuur hem een berichtje met de vraag of hij de Matthijs Dekker van de Petrusschool is die ik zoek. Hij antwoordt dat dat inderdaad het geval is en of ik de juiste Gitta ben. Ik heb namelijk geen foto's op Facebook staan dus hij kon het niet zien.

Hij stuurt mij een berichtje terug dat hij het zo leuk vindt dat ik hem gevonden heb, want voor zijn eerste vriendinnetje heeft hij toch wel een zwak plekje. Ik vraag of hij het verzoek van Kim wil honoreren omdat ze met een reünie bezig is, maar daar moet hij even over nadenken. Hij houdt niet zo van een reünie. Ik eigenlijk ook niet, maar sinds ik borstkanker heb gekregen, en overwonnen, heb ik gezien hoe snel mensen door kanker achteruit kunnen gaan. Ik realiseer me dat het best mogelijk kan zijn dat we mensen gaan kwijtraken de komende jaren, dus ik wil dit voor geen goud missen. Ik laat Kim weten dat Matthijs mijn verzoek heeft geaccepteerd en ik krijg een grommige smiley terug met de melding: "Waarom jij wel?" Haha, ik was zijn eerste vriendinnetje dus vandaar. Maar ik beloof haar dat ik mijn best zal doen om hem over te halen toch het verzoek te accepteren.

Ik kijk nog even verder op de chat en zie dat er al heel wat namen de revue passeren en ik moet eerlijk bekennen, er zijn er een heleboel bij die ik dus niet herken. Ik opper dat ik even naar een foto ga zoeken, al was het maar een geheugensteuntje voor mezelf. Natuurlijk als je over al die namen die langs komen gaat

nadenken, dan komt er vanzelf wel weer wat boven drijven, maar vooralsnog wil ik er graag gezichten bij, al zijn ze dan inmiddels 41 jaar ouder.

De berichtjes op de chat zijn ook allemaal heel vrolijk en gezellig en iedereen doet mee. Slager Noordermeer wordt gestalkt om te kijken of ze zijn dochter Katy kunnen vinden. Anita van der Vaart weet nog een flink aantal mensen te bereiken en zegt dat ze morgen op zoek gaat. Ineke Kosters meldt meteen dat ze eventueel wel een locatie heeft en dat haar moeder nog contact heeft met Bietje, juffrouw Bietenberg, lerares in de zesde klas. Uiteraard wordt er meteen geopperd om geen leerkrachten uit te nodigen, de dames lusten Bietje rauw tegenwoordig. Het is een verdraaid gezellige boel op de chat. Ik voel me er goed bij, ik merk dat ik dit heel leuk vind. Eigenlijk ben ik niet iemand voor een reünie, maar deze keer is het anders. Ik besluit om de chat goed te volgen en te helpen waar ik kan.

Maandag 9 februari

Een paar dagen later merk ik dat Pim Poppel is toegevoegd aan de groep en hij zet meteen de foto uit de zesde klas op Facebook. Jammer dat ik hem niet kan vergroten, want ik kan het niet echt goed zien. Ik merk wel dat ik deze foto echt nog nooit gezien heb. Ik stuur Matthijs een berichtje of hij de foto toevallig nog heeft en zodra hij hem gevonden heeft, stuur ik mijn mailadres en binnen een kwartier ontvang ik de foto. Jemig wat is dat lang geleden zeg. Ik heb die foto inderdaad nog nooit gezien. Ik merk dat ik alle jongens herken, maar dat ik de helft van de meiden niet kan plaatsen. O jee, dat is niet best. Ik moet dus de chat op en vragen wie wie is. Er komt weer een levendige discussie op gang, iedereen heeft inmiddels door dat ik een jaar ouder ben omdat ik ben blijven zitten en daar word ik flink mee

geplaagd. Om sommige uitspraken lig ik in een deuk en alles in me bruist. Gewoon alleen door het contact, het is zo leuk.

Ondertussen krijg ik van Matthijs een berichtje met alle namen op vier na, daar staan vraagtekens, maar omdat ik op de chat zit kan ik die namen zelf aanvullen en geef die aan hem door. Ik vraag nogmaals of hij er niet bij wil komen, maar hij heeft nog steeds zijn bedenkingen. Dus ik hou hem op de hoogte. Het is soms ook wel leuk om als doorgeefluik te fungeren. Ik brief de gezellige berichtjes naar hem door en soms deel ik wat herinneringen van hem. Ik laat op de chat niet merken dat ze van hem zijn, niemand hoeft te weten dat we zo af en toe contact hebben.

Dan komt Pim met een lijstje met namen van de docenten en hier haak ik af. Hij vraagt alle dames om hulp, maar aangezien ik pas sinds de vierde in deze klas terecht gekomen ben kan ik niet meepraten, maar meelezen gaat des te beter. Er komen namen van docenten voorbij die ik nog nooit gehoord heb, maar ook namen die ik wel herken, maar waar ik geen les van gehad heb. De leerkracht van de derde klas is in dat jaar getrouwd en Pim bekent dat het voor hem de eerste keer was dat hij bruidssuikers had gegeten. Ik zal maar niet vertellen dat ik die nog nooit gegeten heb. De juf van de eerste klas had een speciaal loopje en ja, dat weet ik zelfs nog, ook al heb ik nooit les van haar gehad. Nu veertig jaar later loopt ze nog zo. Althans vorig jaar zomer heb ik haar nog zien lopen dus dat is niet veranderd. Het brengt alleen wel herinneringen boven.

Over de juf van de vierde klas zijn ze niet te spreken. Het jaar ervoor was ik op die school gekomen en had les van haar. Ik weet nog heel goed dat de school waar ik van af kwam heel erg achter liep met deze school. Op een dag moest ik naar voren komen en op een hele grote landkaart, die voor het bord stond,

de provincie Gelderland aanwijzen. Elke provincie had een kleurtje en Gelderland was volgens mij groen. Op de voorste rij zat Stefan en hij had zijn atlas open liggen met alleen Gelderland, alleen daar was hij roze. Ik herkende echt de vorm van Gelderland niet, ik herkende zelfs Nederland niet, want op mijn oude school had ik nog nooit aardrijkskunde gehad, dus wist ik veel. Ik kreeg een aanwijsstok in mijn hand en de juf vroeg mij om Gelderland aan te wijzen. Omdat die roze in de Atlas van Stefan was, wees ik een roze provincie aan. Tja dat was Noord-Holland, lag niet eens in de buurt. De juf werd een beetje boos en ik moest nog maar eens goed kijken. Ja in die atlas was de provincie echt roze. Gelukkig stonden er op de kaart meerdere roze provincies dus ik wees snel een andere aan. Limburg. Dus weer geen Gelderland. De juf was echt boos, het duurde haar allemaal te lang. Ze kwam naar me toe, pakte me bij mijn oor en sleurde me zo mee terug naar mijn eigen tafel. Tranen met tuiten huilen natuurlijk want dat deed behoorlijk zeer. Ik was als de dood voor het mens. Gevolg, ik kwam bijna dagelijks met een natte broek thuis omdat ik niet durfde te vragen of ik naar de wc mocht. Ik was net nieuw op school en dan ook nog die angst, ik vond het verschrikkelijk.

Het klinkt niet netjes om te zeggen, maar ik was blij dat de juf na een week of zes ziek werd en dat schooljaar niet meer aanwezig was. Er kwamen een hoop invallers en eigenlijk had niemand echt door dat ik zo achter liep. Ik durfde al snel weer te vragen of ik mocht gaan plassen, dus de schaamte was gelukkig snel over, maar een nare tijd was het wel. Ik ben naar de vijfde klas gegaan en kwam daar deze kinderen tegen. En nu lees ik op de mail dat de juf van de vierde weer beter werd en dat zij haar ook hebben gehad. Op de chat vertelt Diana van de Haven dat zij ook aan haar oor getrokken is en ze belooft dat als deze juf op de reünie verschijnt zij eens aan haar oor zal trekken. Nou meid, ik doe met je mee. Ik zal het nooit vergeten.

Door dit soort verhalen realiseer ik me dat ik met die groep vrienden moet worden, dus ik verstuur de laatste vriendschapsverzoeken en gelukkig word ik snel geaccepteerd. Nu kan ik meer volgen van iedereen en dat is heel fijn.

Bij het ophalen van de namen van de juffen en meesters komen ook de kapelaan en de muziekleraar voorbij. Muziekleraar Waalsloot met zijn orgeltje en volgens Annelijn kregen we veel en vaak “dudeljoo klinkt zijn lied” te horen.

Door Waalsloot komt de musical op de proppen. “Het koffertje van Van Dalen”, ik weet het nog en zelfs het refrein komt weer boven. Voor mij geen goede herinneringen, het enige dat ik mocht was in het publiek zitten, er was geen rol voor mij. Wel grappig want Matthijs zat naast me in het publiek, we kunnen dus geen van tweeën goed zingen. Het ging over een koffertje en vergelers en een aantal personen weet nog welke rol ze toen gespeeld hebben. Ik weet alleen nog dat ik niet mee mocht doen. In de chat wordt geopperd of ik het nog weet en Annelijn biedt me vijf minuten en twaalf hulplijnen aan, om het me te herinneren. Ze verliest, ik weet het nog, alleen niet binnen vijf minuten want het eten moet gemaakt en opgegeten worden. Dan komt de schooltandarts nog even kort voorbij en ik besluit om daar maar niet op te reageren. Daar heb ik echt slechte herinneringen aan.

Er wordt over de musical gepraat en over het feit dat er een Marcel van Dijk in de klas gezeten zou hebben, maar die de meesten niet meer kennen. Volgens Matthijs vergat hij steeds zijn tekst bij de musical en zou hij bijna vervangen worden door Matthijs zelf, maar die heeft geweigerd. Ik weet er echt niks meer van, maar geniet van alles wat er langs komt. Alles loopt door elkaar heen, voor een buitenstaander is er waarschijnlijk geen touw aan vast te knopen en de mannen doen vanavond ook gezellig mee. Het is gewoon fantastisch wat er boven komt drijven.

Ik besluit Matthijs nog een berichtje te sturen met waar we het allemaal over gehad hebben en om te kijken of ik hem toch kan overhalen om zich aan te melden. Het lukt nog niet.

Als ik naar bed ga heb ik de kriebels in mijn buik, alles bruist en borrelt en ik slaap dan ook niet best. Ik ga naar bed met de reünie en ik sta er mee op. Maar ik ben overdag niet echt moe. Het bruisen geeft ook energie en ik heb het gevoel dat ik de hele wereld aankan.

Dinsdag 10 februari

De dag erna is Matthijs echter wel toegevoegd, hij is toch nieuwsgierig geworden en ik zie dat hij zich bij de groep heeft aangemeld. Hij vraagt meteen of het een goed idee is om de klassenfoto als omslagfoto te gebruiken en Kim reageert met: “net pas als vriend toegevoegd en nu al eisen stellen”.

Ik chat veel met iedereen op Facebook en ik vind het leuk om privéberichtjes te sturen. Sommigen geven veel en lang antwoord, anderen houden het kort. Met de mannen is het over het algemeen kortere verhaaltjes dan met de meiden, maar ik vind het geweldig. Ik heb zelfs afgesproken om volgende week met Matthijs te gaan lunchen. Het moet niet gekker worden, ik hoop dat we elkaar herkennen, best spannend wel.

Er wordt Kim gevraagd om een lijstje met mensen die we nog zoeken, dat is best nog een lange lijst. We zitten nog niet op de helft. Maar als iedereen mee gaat zoeken, moeten we dat snel voor elkaar gaan krijgen.

Woensdag 11 februari

Dan wordt het stil op Facebook en komen er niet zo veel berichtjes meer door. Ieders leven gaat verder, we moeten werken. Ik blijf bruisen en besluit om maar weer eens een vraag in de groep te gooien. Enerzijds om de boel weer op te stoken, ik heb tenslotte informatie nodig als ik het allemaal op wil schrijven en anderzijds omdat ik het gewoon mis. Gelukkig heb ik dagelijks contact met Matthijs en dat is erg gezellig. Ik zet op Facebook of mensen nog iets over de vorige reünies weten. Als ik diep in mijn geheugen graaf weet ik dat we zo'n twintig jaar geleden een reünie op de Herenstraat hebben gehad en naar mijn mening ook nog een ergens op de Haagweg, die zat daar dan weer voor. Ik dump dit in de groep en er gebeurt precies wat ik had verwacht. De herinneringen komen boven en ze weten me te vertellen dat we zelfs nog een reünie in het zaaltje naast de Petruskerk hebben gehad. Dat wist ik dus niet meer, ik kan beter zeggen dat weet ik nog steeds niet. Dus ook nu komt alles weer lekker op gang en ik besluit wat actiever naar mensen op zoek te gaan. We moeten snel wat gaan regelen, er moet tenslotte ook een datum geprikt gaan worden. Maar we zitten al op de helft dus het gaat goed. We hadden een grote klas, 31 personen op de foto en 2 staan er niet op. Dus we moeten er totaal 33 hebben.

Vrijdag 13 februari

Omdat ik een goeie foto heb, vraag ik Kim haar mailadres en stuur de foto naar haar toe. Ze vindt het moeilijk om de foto op Facebook te krijgen en daarom stel ik voor dat ik het zal doen. Ze vindt het prima. Ik ook met mijn grote mond, dat heb ik nog nooit gedaan, maar ik leer steeds weer bij en verdiep me er even in hoe het moet. Dat is dus heel simpel. Bovenaan staat

een icoontje en als je daar op klikt kun je een foto toevoegen. Oké, dat zou moeten lukken, nou eerst even naar de foto. Als ik daar op klik kan ik er weinig mee, dus hoe krijg ik dat ding op mijn bureaublad. Ik ga er op staan en klik rechts. Yes, daar staat "afbeelding opslaan als…" en dat zoek ik. Ik kwak hem op het bureaublad en dan ga ik terug naar Facebook. Ik kan hem daar netjes vanaf plukken en voor ik het weet staat hij in de omslagmap. Toch even aan Kim vragen of ze het goed vindt en ik krijg "Doe maar joh" als antwoord. Ik klik op oké en daar verschijnt netjes de klassenfoto als omslagfoto. Als ik met mijn muis over al die koppies ga komen er vierkantjes omheen en omdat ik inmiddels alle namen weet zet ik die er maar even in. Alleen René Costers lukt niet, omdat dat een bedrijf op Facebook blijkt te zijn en ik heb geen toestemming. Helaas René, je zult het zonder naam moeten doen. Ook de koppies die niet recht in de camera kijken, kan ik er niet in zetten, omdat ze geen vierkantje krijgen waar de tekst in kan. Maar ik ben gelukkig en ik meld iedereen dat de omslagfoto is gewijzigd. Ik krijg er gezellige berichtjes over en dat is fijn om te horen.

Er wordt een update gevraagd aan Kim en ik besluit om te kijken of ik Jens Gerrits te pakken kan krijgen. Diana meldt dat hij op Facebook zit, maar dat hij niet reageert op haar berichtje. Ik stuur ook een vriendschapsverzoek en zie wel waar het schip strandt. Ook Pieter van Schoorl is nog niet gevonden en Matthijs gaat kijken of hij hem kan vinden. Hij had vroeger op school veel contact met Pieter en heeft zelfs nog meegereden op de melkkar. Hij heeft fijne herinneringen aan die tijd.

Ik zie dat Jennifer Bouwman ook een Facebookaccount heeft en ik besluit een berichtje voor haar achter te laten. Geen idee of ze dat ziet, maar het kan in ieder geval geen kwaad.

Op de privéchat krijg ik een heel lief Valentijnsgedicht van Matthijs. Geen idee wat er in hem gevaren is vandaag, maar ik lig in een deuk. Het rijmt, maar daar is ook alles mee gezegd,

maar ik vind het zo lief, ik heb nog nooit een Valentijnsgedicht gekregen. Ik geniet er van; vooral van zijn laatste zin: “voor de Petrusschoolgangers houden we het geheim”. Inderdaad niemand weet dat we contact hebben. Het is dat ik Kim de eerste dag verteld heb dat Matthijs mijn vriendje was, maar verder zorgen we ervoor dat niemand het weet.

Melinda van Rhenen laat op Facebook weten dat ze het telefoonnummer van Peter Muurman heeft en dat ze hem zal bellen, ze zegt er wel bij dat het misschien wel een wildvreemde vent is en niet degene die we zoeken, maar ze zal in ieder geval een poging wagen.

Zaterdag 14 februari

Melinda meldt dat ze inderdaad Peter Muurman heeft gesproken en dat hij het een heel leuk idee vindt van de reünie, ik hoop dat ik maandag ook zo’n positieve reactie krijg van Hans van Dijk. Er komt ook een berichtje langs van Annelijn de Greef, ze heeft Dee-Jay Renkema gevonden. Zo kunnen we meteen weer wat mensen van de lijst schrappen. Leuk dat iedereen er zo mee bezig is. Kim geeft nog even een lijstje door met de mensen die we nu nog missen.

Ik zeg dat ik even op LinkedIn ga kijken, want daar ben ik ingeschreven. Dat is alleen veel ingewikkelder dan Facebook en het lukt me dan ook niet om zelf een berichtje te versturen, alleen een standaard berichtje dat LinkedIn voor me kan verzenden met de melding dat er iemand gezocht wordt. Nou als iedereen net zo vaak kijkt als ik dat doe, komt dat berichtje natuurlijk nooit op tijd aan. Maar goed, niet geschoten is altijd mis, dus ik probeer het gewoon.

Een groot deel van de dag ben ik privéberichtjes aan het uitwisselen met Matthijs, het is zo gezellig om met hem te

kletsen, het lijkt net of we elkaar pas nog gesproken hebben, of misschien juist niet, omdat we elkaar zo veel te vertellen hebben. Ik ben verschrikkelijk nieuwsgierig naar hem en benieuwd of ik hem nog herken. We hebben het echt over van alles en nog wat, soms heel komisch en soms heel serieus en soms gewoon wat we vanavond zullen eten. Het voelt heel fijn om contact met hem te hebben. Eigenlijk zonde dat we daar zo veel jaar overheen hebben laten gaan. Maar ik geniet van de berichtjes nu en ik kan echt alles aan hem kwijt. Of zou dat komen omdat ik toch een beetje denk dat ik hem niet ken? We zullen zien donderdag of het tijdens de lunch net zo goed gaat als nu. Ik hoop alleen dat we de chemie niet kwijtraken na de lunch, maar dat moet donderdag uitwijzen.

Als Dick staat te koken besluit ik om nogmaals Jens te benaderen en ik stuur hem een persoonlijk berichtje. Om te beginnen wil ik weten of ik de goede Jens heb. Ik vraag hem om me dat te laten weten, ook als hij geen zin heeft in een reünie. Ook als hij niet de Jens is die we zoeken, vraag ik hem of hij wil reageren, zodat we verder kunnen zoeken naar de goede Jens. Ik maak er een soort van pleidooi van, dat we echt heel graag iets willen horen. Want dan weten we of we moeten doorzoeken óf dat we hem hebben gevonden, maar dat hij niks met ons te maken wil hebben. Na het bericht nog een keer doorgelezen te hebben besluit ik dat het zo maar moet en klik op verzenden. Tja ik kan niks meer doen, alleen afwachten. Er komen ondertussen weer leuke mededelingen binnen en voor ik het weet krijg ik bericht: “Ja, ik ben de Jens van de Petrusschool”. YES het is gelukt. Ik laat het op Facebook meteen even weten en stuur een nieuw berichtje naar Jens met de foto van de zesde klas. Ik vraag hem of hij het vriendschapsverzoek van Kim wil accepteren, dan kan ze hem in de groep plaatsen. Ook al staat hij niet op de foto, hij vindt het leuk om wat te horen. Hij laat me weten een reünie wel te zien zitten.

Ik ben toch wel nieuwsgierig en vraag hem waarom hij mij wel geaccepteerd heeft en Kim niet en ik krijg een zeer teleurstellend antwoord: “Het ging gewoon per ongeluk”. Ach ja, moet ik het maar niet in mijn bol krijgen haha. Ik ben allang blij dat hij heeft gereageerd, dus op naar de volgende.

’s Avonds por ik de chat maar weer eens op door op te merken dat ik naar de Top 40 van 1974 aan het zoeken ben geweest en vraag de mensen welke muziek hen het meest is bijgebleven. Pim meldt dat hij al veertig jaar Queen fan is en ja die staan een aantal keer in de lijst. Annelijn komt met namen van na 1974 en uiteindelijk blijkt dat ze gewoon de muziek aan het ophalen is uit de tijd dat ze ging stappen. Bij iedere melding van haar moet ik even zoeken in de lijst en haar weer teleurstellen. Matthijs geeft op de privéchat een aantal artiesten en nummers door die wel in de lijst staan. Ik noteer ze ergens en mocht ik die cd’s echt gaan maken dan zal ik er zeker voor zorgen dat die nummers erop komen. Pim weet nog te melden dat het een beetje aan de locatie ligt waar de reünie gehouden wordt of je je eigen muziek mag draaien, dus vooralsnog laat ik dit maar even rusten.

De berichtjes op Facebook zijn wel heel leuk. Annelijn komt met de melding: “Weet je wat ik zie als ik gedronken heb…”. Wat natuurlijk weer leidt tot nieuwe berichtjes. Gelukkig zie ik ze nooit, want ik ben de BOB en drink dus niet, maar ik heb een vaag vermoeden dat het de “beessies” zijn die Pim bedoelt. Het is weer een gezellige avond op de chat en ik vind het leuk om de boel te porren en ook dat is weer gelukt. Op een gegeven moment meldt Annelijn dat haar first love niet bij ons in de klas zat. Ik heb Matthijs op de privéchat en zeg hem dat ik daar op ga reageren. Dus al snel komt mijn berichtje dat mijn first love wel bij ons in de klas zat. Al snel willen ze weten wie dat dan is en Matthijs, die meeleest, vertelt dat ik dat niet mag vertellen, dat

ik het geheim moet houden tot de reünie. Dus ik meld netjes dat ik dat nog niet ga vertellen en dat ze moeten wachten tot de reünie. Ik vertel ze dat als ze het willen weten wel naar de reünie moeten komen. Pim grapt nog even dat ik mijn mond moet houden en ik beloof dat ik dat zal doen. Annelijn vraagt of er nog steeds love tussen ons is. Ze zijn best nieuwsgierig die meiden en ik zeg dat ik dat nog moet uitvinden omdat het al 41 jaar geleden is en dat ik dat op de reünie wel zal merken. Ik weet nog niet eens hoe hij eruit ziet. Niemand weet dat Matthijs meeleest en mij een soort voorzegt wat ik op de chat moet zeggen en niemand weet ook dat we over een paar dagen samen gaan lunchen. Dat blijft lekker ons geheimpje. Annelijn wil nog weten of eerste liefde echt niet roest en tja, daar kan ik pas achter komen als ik hem daadwerkelijk gesproken heb en dat zal eerder zijn dan zij denkt.

Anita laat nog even weten dat ze Rayan de Boer gesproken heeft en ze heeft hem gevraagd of hij contact kan opnemen met Jennifer Bouwman. Hij heeft beloofd dat te zullen doen, dus dat wachten we af.

Esther ten Berge laat nog even weten dat ze morgen naar de praktijk van Maud Nispen zal bellen en zal proberen contact met haar op te nemen. Zo komen we steeds verder, leuk is dat.

Maandag 16 februari

Ik heb het nummer van Hans van Dijk en besluit hem maar even te bellen. Nadat de telefoon een aantal keer is overgegaan krijg ik de voicemail. Ik zeg wie ik ben en laat een berichtje achter. Ik meld op Facebook dat ik Hans gebeld heb, maar dat ik de voicemail moest inspreken. Tegen zes uur probeer ik het nog eens. Nu wordt er wel opgenomen met een zacht “hallo”? Ik zeg weer wie ik ben en ik vraag naar Hans. De dame aan de andere